

[Alfred Jensen.]

spørgsmål, man må behandle og tage stilling til. Hvis man ikke gør det, åbner man mulighed for spekulation fremefter. Det er faktisk forudsat i dette forslag, idet man regner med, at den første køber af jord i offentlig eje på jordrentevilkår skal have mulighed for at sælge jorden med fortjeneste. Forslaget er jo at opfatte sådan, at den jordrenteværdi, man fastsætter, kun ændres, for så vidt vurderingen giver en ny grundværdi, som er højere. Det forekommer mig at være ganske urimeligt, når man ved sådanne forslags fremsættelse og debat taler om, at man vil forhindre spekulation, at man så ikke i loven fastsætter, at for så vidt det drejer sig om ejerskifte, må spørgsmålet om jordrenteværdien tages op igen, og så må det være kommunen som sælger, der afgør, om der skal ske en revision af jordrenteværdien.

Jeg vil håbe, at man tager sådanne synspunkter med i overvejelserne. Jeg forstår jo, at der bliver god tid både til at indhente oplysninger og til at gennemdrøfte sagen, og derfor venter jeg også, at man tager dette spørgsmål med. I det hele taget håber jeg, at man vil tage hensyn til de synspunkter, jeg har fremført. Netop på baggrund af beklagelserne over mangelen på jord og de monopolpriser, der er på jord i byer og inderzoner, skulle det være muligt at nå frem ikke alene til erkendelse af, at denne lov er nødvendig, men også til at erkende, at al jord, der ligger i byer og bymæssige områder, bør være i kommunernes eller statens eje, for derved og kun derved hindrer vi spekulation i jord på disse områder.

Dette skal være de bemærkninger, jeg vil gøre i denne anledning. Der er naturligvis andre enkeltheder, man kunne hæfte sig ved, men dette er det væsentlige, og derfor begrænser jeg mig til at fremføre dette.

Aksel Larsen: Jeg erkender, at dette lovforslag er et banebrydende forslag, og jeg håber, at man ikke alene vil nå at forbedre lovforslaget, inden det bliver til lov, men at man vil gå videre ad den vej, man her er slået ind på. Det er jo så muligt, at man i hvert fald for en del af Danmarks jord, forhåbentlig efterhånden for al Danmarks jord, når frem til fuld grundskyld. Jeg kan ikke afgøre, hvem der har fabrikeret lov-

forslaget, hvem der har fostret dets tanke, og hvem der har haft mest indflydelse på, at det er udformet og fremsat i tinget, men hvis det virkelig skulle være retsforbundet, der har haft den væsentlige indflydelse herpå, har jeg ikke noget imod det; det er ganske godt at konstatere, at også retsforbundet kan lave positiv politik.

Jeg har et par bemærkninger, inden jeg kommer ind på selve de hovedproblemer, der rejser sig dels i forbindelse med dette forslag, dels i forbindelse med i hvert fald baggrunden for de forslag, vi drøftede i går. Jeg har et par bemærkninger at fremkomme med i anledning af det, der har været sagt her i salen eller i den offentlige diskussion om lovforslaget, og dem vil jeg altså komme med først.

Lovforslaget taler om vilkår for salg af jord i offentlig eje. I princippet drejer det sig i virkeligheden ikke om salg, men om overdragelse af brugsretten til jord mod betaling af en årlig rente. Jeg ville ønske, at man kunne få dette gennemført fuldt konsekvent, men det sker ikke ved dette lovforslag, for det ligger sådan, at den, der på disse vilkår har erhvervet eller, om man vil, købt jord mod at betale en årlig rente til kommunen eller staten, er i stand til at sælge denne jord og sælge den med fortjeneste; så er det i grunden ikke jordrentevilkår, vi får. Hvis det var regulære jordrentevilkår, måtte det være sådan, at man ikke kunne tjene noget på at sælge brugsretten til jorden. Man måtte naturligvis kunne få erstattet de eventuelle udgifter, man har haft til forbedring af jorden, men selve brugsretten burde ikke kunne gøres til genstand for køb, salg eller spekulation.

Så er der spørgsmålet om, hvordan det skal gå de kommuner, der har købt jord og måske har måttet låne penge for at kunne købe denne jord, og som, når nu dette lovforslag bliver vedtaget, ikke er i stand til at sælge jorden imod kontant ydelse, men skal afhænde den på jordrentevilkår. Jeg kan ikke se, at kommunerne kan komme i klemme. Jeg kan ikke se andet, end at det kun i særlige tilfælde kan blive nødvendigt for staten at træde til.

Jeg vil da håbe, at vurderingen, ikke mindst af byggemoden jord eller af jord, der kan forudses inden for en overskuelig række år at blive byggemoden, vil stige